

РЕШЕНИЕ

№ 31

гр. В., 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: С. Ж. С.

Членове: Г. П. Й.
Н. Д. Н.

при участието на секретаря И. С. К.
като разгледа докладваното от Г. П. Й. Въззивно гражданско дело № 20241300500028 по описа за 2024 година

Производството е по реда на Дял втори ,Глава двадесета ГПК /въззивно обжалване/.

С Решение №716/09.11.2023г. по гр. дело № 543/2023г. на Районен съд-В. е отменена Заповед № 368з-431/07.03.2023 г. на Директора на ОДМВР - В. с която на Ц. П. М. с ЕГН ***** от гр. В. е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение” на основание чл. 188, т. 2 във вр. с чл. 187, ал. 1, т. 10 от Кодекса на труда, като незаконосъобразна.

Осъден е ответникът ОД МВР - В. да заплати на Ц. П. М. с ЕГН ***** от гр. В. сумата в размер на 850.00 /осемстотин и петдесет/ лева, представляваща възнаграждение за един адвокат, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Осъден е ответникът - В. да заплати по сметка на Районен съд - В.

сумата в размер на 50,00 (петдесет) лева, представляваща държавна такса за настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

Така постановеното от първоинстанционния съд решение е обжалвано от ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР- В.,представявана от П. М. К.- Директор, чрез главен юрисконсулт Т. С. Т. с пълномощно по делото адрес: гр. В.

Иска се да се отмени решението на съда като неправилно и постановено при неправилно приложение на материалния закон.

Твърди се ,че не било спорно по делото обстоятелството, че ищецът не е декларирал придобити и отчуждени от него МПС в подадената от него декларация за имущество и интереси рег. № 1786дки - 33/29.04.2022 г. Това обстоятелство било възпроизведено в справката от извършената дисциплинарна проверка, която е приложена като писмено доказателство по делото, и която не е оспорена от ищеца. Поради горното този факт не се нуждаел от доказване и непредставянето по делото на самата декларация не влечало след себе си извода за недоказаност на нарушението.

Относно втория довод на съда за отмяна на заповедта, а именно че наложеното наказание не е съответно на тежестта на извършеното нарушение, то се иска да се има предвид , че в КТ, за разлика от ЗМВР липсвала корелация между вида на извършеното нарушение и вида на наложеното наказание. Ето защо дисциплинарна наказващият орган имал оперативна самостоятелност какво наказание да наложи, като относимите към прилагане на критерия по чл. 189, ал. 1 КТ за съответност на нарушението с наказанието обстоятелства били установени и преценени от органа в конкретността на случая, като наложеното наказание съответствало на извършеното нарушение.

Иска се да се отмени като неправилно и незаконосъобразно първоинстанционното решение ,постановено по гр. дело № 543/2023 г. на Районен съд - В. и да се реши спора по същество, като се отхвърли предявеният от ищеца Ц. П. М. против ОД МВР - В. конститутивен иск и се приеме същия за неоснователен и недоказан с произтичащите от това последици.

Претендират се и направените разноските по делото, а именно юрисконсултско възнаграждение определено съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК,

във връзка с чл. 37 от ЗПП, както и чл. 23, т. 4 от Наредба за заплащането на правната помощ - 180 /сто и осемдесет/ лева.

Въззиваемата страна е представила отговор на въззивната жалба ,в който оспорват основателността на жалбата .

В с.з.процесуалните представители на страните поддържат своите становища.

Видинският окръжен съд ,след като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните ,прие за установено от фактическа страна следното :

Пред Районен съд-В. е предявен иск по чл. 357, ал. 1 във вр. с чл. 188, т. 2 от КТ от ищеца Ц. П. М. с ЕГН ***** от гр. В. против ОД МВР - В. за отмяна на Заповед № 368з-431/07.03.2023 г. на директора на ОДМВР - В. с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение”, като незаконосъобразна.

Твърди се, че ищецът работи на длъжност сътрудник, охрана (РУ - В.) в сектор „Охрана на обществения ред и териториална полиция“ на отдел „Охранителна полиция“ при ОДМВР - В. по трудово правоотношение с трудов договор № 368р-12335/01.12.2015 г., която длъжност заема и към момента на депозиране на исковата молба. Със заповед № 368з-431/07.03.2023 г, издадена от директора на ОДМВР-В. на ищеца било наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение" за това, че на 29.04.2022 г. не е декларирал 6 броя придобити и отчуждени моторни превозни средства в подадената от него декларация с рег. № 1786дки-33/29.04.2022 г. за имущество и интереси, изискуема по силата на чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ, като не е подал и коригираща декларация, което работодателят е приел за нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл. 187, ал. 1, т. 10, предложение първо от Кодекса на труда, а именно: „неизпълнение на други трудови задължения, предвидени в закони и други нормативни актове...", във връзка с чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ.

Ищецът поддържа в исковата молба , че не е налице извършване на твърдяното в заповедта дисциплинарно нарушение. Посочва, че чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ вмениява задължение на лицата, заемащи висши публични длъжности да подават декларация за имущество и интереси. В чл. 6, ал. 1 от ЗПКОНПИ изчерпателно е изброен кръга от лицата, които заемат висши

публични длъжности по смисъла на закона, като в този списък никъде не фигурира длъжността, заемана от ищеца. В тази връзка и предвид обстоятелството, че ищецът не заема висша публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗПКОНПИ счита, че посоченото в заповедта дисциплинарно нарушение е несъставомерно.

На следващо място, в исковата молба се посочва, че има явно несъответствие между наложеното дисциплинарно наказание и извършеното нарушение. На ищеца не били налагани други дисциплинарни наказания, дори напротив - през 2017 г. е бил награден с „писмена похвала“ от директора на ОДМВР-В.. От твърдяното нарушение не са настъпили вредни последици, като конкретни такива не са посочени и в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание.

На последно място се твърди, че към момента на налагане на дисциплинарното наказание е бил изтекъл преклузивния 2-месечен срок от откриване на нарушението, регламентиран в чл. 194, ал. 1 от КТ.

Прави се искане за присъждане на направените по производството разноски.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК, в който оспорва предявения иск като неоснователен. Поддържа, че издадената заповед за налагане на дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“ е правилна, мотивирана и законосъобразна.

Твърди се, че заеманата от ищеца длъжност попада в обхвата на § 2, ал. 1, т. 1 от ДР на ЗПКОНПИ и за него съществува законоустановено задължение да подава декларация по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ. Посочва се, че разяснения в тази насока са дадени в писмо рег. № 8121p-10577/21.05.2018г. на министъра на вътрешните работи, с приложен към него списък на длъжностите, които не следва да подават декларации, като заеманата от ищеца длъжност не попада сред тях.

Поддържа се, че относимите обстоятелства към прилагане на критерия по чл. 189, ал. 1 от КТ за съответност на нарушението с наказанието са установени и преценени от дисциплинарно наказващия орган в конкретността на случая, като наложеното наказание съответства на извършеното нарушение.

Твърди се, че не е изтекъл и двумесечния преклузивен срок за налагане

на наказанието, установен в чл. 194, ал. 1 от КТ. Посочва се, че съгласно приетото в решение № 920/26.07.2010 г. по гр. д. № 470/2009 г. на ВКС, IV г.о. и решение № 203/24.06.2015 г. по гр. д. № 6889/2014 г. на ВКС, IV г.о., откриване на нарушението означава узнаване от субекта на дисциплинарна власт на нарушението на трудовата дисциплина, установено в съществените му признаци, т.е. когато е установен извършителят на нарушението, времето и мястото на извършването му и съществените признаци на деянието от обективна и субективна страна, които го квалифицират като дисциплинарно нарушение. В случая това е станало, когато справката от извършената проверка е постъпила при наказващия орган и той се е запознал с нея, като е поставил и резолюцията си - 25.01.2023г., поради което преклузивният срок за издаването на заповедта е изтекъл на 25.03.2023г.

От фактическа страна Окръжен съд-Видин приема за установено следното :

Ищецът работи на длъжност сътрудник, охрана (РУ - В.) в сектор „Охрана на обществения ред и териториална полиция“ на отдел „Охранителна полиция“ при ОДМВР - В. по трудово правоотношение с трудов договор № 368р-12335/01.12.2015 г.

Със Заповед № 368з-1473/08.08.2022 г. директорът на ОДМВР-В. е разпоредил да се извърши проверка срещу Ц. П. М. въз основа на постъпили данни с писмо рег. № 7855р-6860/01.08.2022 г. по описа на Дирекция „Вътрешна сигурност“ за нарушение на трудовата дисциплина. В писмото се посочва, че за времето след 2015 г. до 23.06.2022 г. служителят е придобил общо тридесет и едно МПС и е продал тридесет, като пазарната стойност на автомобилите не отговаря на доходите му. За регистрацията на въпросните МПС М. е подавал/получавал необходимите документи в работно време в сектор „Пътна полиция“, различно от неговото работно място - Участък Нов път.

Със заповедта за образуване на проверка е определен персонален състав на дисциплинарно разследващ орган, състоящ се от председател и двама членове, посочени са задачите - да се извърши проверка по отношение на изнесеното в писмото срещу Ц. П. М. и е указан двуседмичен срок, в който комисията в писмена справка следва да докладва резултата от проверката.

С Покана рег. № 368р-9931/01.09.2022 г. на ищеца е предоставена

възможност да се запознае със Заповед № 368з-1473/08.08.2022 г. на директора на ОДМВР - В. и да даде писмени обяснения до ДНО, като посочи доказателствата за твърдените факти и обстоятелства. Поканата е връчена на 07.09.2022 г. в 10:00 часа. Ищецът е запознат със заповедта на 07.09.2022 г., което е видно от отбелязването върху нея.

Ц. П. М. е депозирал обяснение до председателя на комисията рег. № 368р-10497/14.09.2022 г., в което е посочил, че действително до 2022 г. е сменил около тридесет МПС, всички закупени и продадени на цени, посочени в представените договори, но в нито един момент не е притежавал едновременно повече от две МПС. Някои от договорите са за замяна с друго МПС. Най - скъпият от автомобилите е закупен през 2020 г. за сумата от 4000 лева. Финансовите средства са осигурени с банков кредит и от бащата на съпругата на ищеца, който от години живее и работи в И. Ищецът е посочил, че регистрацията на МПС е извършвал предимно около обедната почивка, тъй като работното му време съвпада с това на сектор „Пътна полиция“.

Разследващата комисия е направила предложение рег. № 368р-11232/30.09.2022 г. до Директора на ОДМВР - В. срокът на проверката да бъде удължен с два месеца. Върху предложението е поставена резолюция „Да“ с дата 30.09.2022 г. и подпис.

Със заповед № 368з-1882/30.09.2022 г. на директора на ОДМВР - В. срокът на проверката е удължен с два месеца.

Разследващата комисия е направила предложение рег. № 368р-13892/30.11.2022 г. до Директора на ОДМВР - В. срокът на проверката да бъде удължен с нови два месеца.

Със заповед № 368з-2318/30.11.2022 г. на директора на ОДМВР - В. срокът на проверката е удължен с още два месеца.

Комисията е извършила възложената проверка като е обективирала констатациите и заключенията си от нея в изготвена и подписана от членовете справка рег. № 368з-1238/25.01.2023 г. В справката в хронологичен ред са посочени всички факти и обстоятелства, които са установени, както и действията, които са предприети по изясняване на случая. По отношение на констатираното с протокол рег. № 368р-949/18.01.2023 г., че за едногодишния срок по чл. 194, ал. 1 от КТ служителят е посещавал сградата на сектор „Пътна полиция“ общо седем пъти в работно време за

подаване на документи за извършване на регистрация на придобитите от него МПС, комисията е посочила, че тези посещения са ставали обикновено около обедната почивка, с изключение на един път, когато служителят е бил в законоустановен отпуск. Предвид обстоятелството, че интензитетът на отклоняването от работното време е малък и с оглед на това, че административните услуги, предлагани от сектор „Пътна полиция“ съвпадат с работното време на служителя, комисията е приела, че отклоненията му от работното място са несъществени и не е налице нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл. 187, ал. 1, т. 1, предл. последно „неуплътняване на работното време“. По отношение на проверката в частта относно стойността на закупените МПС, комисията е приела, че с оглед получаваното нетно възнаграждение, изтеглените кредити и финансовата помощ, осигурявана от родителите на съпругата му и стойността на отчуждените МПС, служителят е имал средства за извършените сделки. Посочено е, че няма законово ограничение по отношение на броя на придобитите и отчуждени автомобили.

С оглед разпоредбата на чл. 194, ал. 1 от КТ, комисията е приела, че следва да разгледа само подадената през 2022 г. декларация за имущество и интереси по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ за 2021 г.

Установено е, че в подадената от Ц. П. М. декларация рег. № 1786дки-33/29.04.2022 г. не са отразени придобитите и отчуждени МПС, които са общо 6 на брой, съгласно изготвена справка от сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР-В Неправилното отразяване на факти и обстоятелства в декларацията за имущество по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ и неподаването на коригираща декларация е прието за нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл. 187, ал. 1, т. 10, предл. първо от КТ, а именно: „неизпълнение на други трудови задължения, предвидени в закони и други нормативни актове“. Предложено е на директора на ОДМВР - В. да наложи на Ц. П. М. дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“.

Директорът на ОДМВР - В се е запознал със справката за резултатите от проверката на 25.01.2023 г., видно от резолюцията „Съгласен“ с подпис.

С Покана рег. № 368р-1240/25.01.2023 г. на ищеца е предоставена възможност в 24-часов срок от връчването на справка рег. № 368з-1238/25.01.2023 г. да даде допълнителни писмени обяснения или възражения

до ДНО, като посочи доказателствата за твърдените факти и обстоятелства. Поканата е връчена на 26.01.2023 г. в 09:50 часа.

Ц. П. М. се е запознал с констатациите от проверката, обективирани в изготвената от комисията справка на 27.01.2023 г., видно от отбелязването върху същата.

Ищецът е представил писмено обяснение рег. № 368p-1393/30.01.2023г. до директора на ОДМВР - В, в което е заявил, че поддържа дадените писмени обяснения в хода на проверката и няма какво да добави.

Видно от приложената Кадрова справка рег. № 368p-10495/14.09.2022 г., Ц. П. М. е награден пред 2017 г. с писмена похвала от Директора на ОДМВР - В и няма наказания.

По делото е представено писмо рег. № 8121p-20577/21.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи до ръководителите на структури по чл. 37 от ЗМВР и финансовите контролори по чл. 14а от ПУДМВР, съдържащо пояснения относно попълването и подаването на декларациите по чл. 160, ал. 3 от ЗМВР, чл. 29 от ЗДСл и чл. 107а, ал. 5 от КТ, за имущество и интереси по ЗПКОНПИ, служителите по § 2, ал. 1, т. 1 от ДР на ЗПКОНПИ (лица, които не заемат висши публични длъжности по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗПКОНПИ). Приложен е списък на длъжностите от раздел V „Квалифицирани работници“ и раздел VI „Неквалифицирани работници“ от Приложение № 3 от Класификатора на длъжностите в МВР за служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 от ЗМВР, които нямат задължение да подават декларации за имущество и интереси по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ.

Със Заповед № 368з-431/07.03.2023 г., издадена от директора на ОДМВР-В. на ищеца Ц. П. М. е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“ за това, че на 29.04.2022 г. не е декларирал 6 броя придобити и отчуждени моторни превозни средства в подадената от него декларация с рег. № 1786дки- 33/29.04.2022 г. за имущество и интереси, изискуема по силата на чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ, като не е подал и коригираща декларация, което работодателят е приел за нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл. 187, ал. 1, т. 10, предложение първо от Кодекса на труда, а именно: „неизпълнение на други трудови задължения, предвидени в закони и други нормативни актове...“, във връзка с чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ.

Така установената фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от събраните по делото доказателства и по същество не се оспорва от страните ,които спорят единствено относно приложението на материалния закон.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Видинският окръжен съд намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му в обжалваната му част, а по всички останали въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Въззивният съд не може да се произнася по основания за неправилност на въззивното решение, извън посочените във въззивната жалба, освен в случаите, когато прилага материалния закон, определяйки сам точната правната квалификация на предявените иски и на насрещните права и възраженията на страните. Вън от това той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваването на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд. В този смисъл е и установената задължителна съдебна практика, обективизирана в решения на Върховния касационен съд, постановени по реда на чл. 290 ГПК: решение № 57 от 12.03.2012 г. по гр. д. 212/2011 г. IV г. о.; решение № 230 от 10.11.2011 г. по гр. д. № 307/2011 г. II г. о., решение № 385 от 18.04.2012 г. по гр. д. № 1538/2010 г.

Съгласно задължителните указания и разясненията относно правомощията на въззивната инстанция предвид разпоредбата на чл. 269 от ГПК, дадени с т. 1 и мотивите към нея от тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК, въззивният съд се произнася служебно само по въпросите относно валидността и процесуалната допустимост на първоинстанционното решение, а при проверката относно правилността на същото -само за приложението на императивни материални правни норми и когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното

жилище; като по останалите въпроси въззивният съд е ограничен от релевираните във въззивната жалба основания и в рамките на заявеното с нея искане за произнасяне от въззивния съд.

Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност, от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано. Депозираната срещу него въззивна жалба е подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, въззивната жалба се явява неоснователна, поради следните съображения:

Дисциплинарната отговорност е отговорност за виновно неизпълнение на задълженията на работника или служителя по индивидуалното му трудово правоотношение с работодателя. Тази отговорност се реализира чрез налагане на предвидено в закона дисциплинарно наказание, след като бъдат изслушани или приети обясненията на работника или служителя по отношение на дисциплинарното нарушение и въз основа на мотивирана заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Тежестта на доказване на законосъобразността на наложеното дисциплинарно наказание лежи върху работодателя.

В конкретния случай, издадената заповед отговаря на императивните изисквания за съдържание, въведени с нормата на чл. 195, ал. 1 от КТ, като нарушението е конкретизирано в достатъчна степен с оглед защитата на служителя и съдебния контрол за законност на наложеното наказание. Спазени са изискванията на чл. 193 от КТ, като преди налагане на дисциплинарното наказание работодателят е приел писмените обяснения на служителя и представените от него доказателства за твърдените факти и обстоятелства.

Окръжен съд-В намира за неоснователно направеното от ищеца възражение за неспазване на законоустановения двумесечен срок за налагане на дисциплинарното наказание, предвиден в чл. 194, ал. 1 от КТ. Сроковете за налагане на наказанията са два - двумесечен от откриване на нарушението и едногодишен от извършването му. „Откриване на нарушението“ по смисъла

на чл.194, ал.1 от КТ означава узнаване от субекта на дисциплинарна власт за нарушението на трудовата дисциплина, установено в съществените му признаци - субектът на нарушението, времето и мястото на извършването му, съществените индивидуализиращи признаци на деянието от обективна и субективна страна, които го квалифицират като нарушение. В случая, материалите от дисциплинарното производство са станали известни на компетентния дисциплинарно наказващ орган с постъпването на изготвената справка рег. № 368з-1238/25.01.2023 г. на 25.01.2023 г., видно от резолюцията върху нея. В посочената справка се съдържат необходимите данни, позволяващи на дисциплинарно наказващия орган да установи всички релевантни обстоятелства относно твърдяното дисциплинарно нарушение и неговия извършител. С оглед на горното Окръжен съд-Видин споделя извода на районния съд ,че 25.01.2023г. е датата, от която е започнал да тече двумесечният срок за реализиране на дисциплинарната отговорност на ищеца и че процесната заповед, като издадена на 07.03.2023 г., е издадена в рамките на посочения преклузивен срок. Спазен е и установения в чл. 194, ал. 1 от КТ едногодишен срок от извършване на нарушението, доколкото е ангажирана дисциплинарната отговорност на ищеца във връзка с декларация, подадена на 29.04.2022 г.

Неоснователно е и възражението на ищеца пред Районния съд ,че не следва да подава декларация за имущество и интереси по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ, тъй като съгласно § 2, ал. 1, т. 1 от ДР на ЗПКОНПИ, разпоредбите на глави пета, осма и петнадесета се прилагат съответно за служителите в администрацията на президента, в администрацията на органите на законодателната и съдебната власт, на Висшия съдебен съвет, на Инспектората към Висшия съдебен съвет и на Националния институт на правосъдието, в администрацията на органите на изпълнителната власт, в това число на териториалните звена, служителите в местната администрация, служителите в администрацията на органи, създадени със закон, с изключение на служителите, които заемат технически длъжности.

По съществото на спора в тежест на работодателя е да ангажира по делото доказателства за извършеното нарушение на трудовата дисциплина, станало основание за налагане на дисциплинарното наказание "предупреждение за уволнение". Окръжен съд-В. намира ,че от приетите по делото доказателства не се установява по несъмнен начин, че ищецът е

осъществил състава на вмененото му нарушение, тъй като дисциплинарната отговорност на ищеца е ангажирана за това, че не е декларирал придобити и отчуждени МПС в подадената от него ежегодна декларация за имущество и интереси рег. № 1786дки-33/29.04.2022 г. ,но горната декларация не е представена по делото, което препятства съдебната проверка по отношение на фактическите основания за налагане на дисциплинарно наказание.

В тежест на работодателя е да установи всички елементи на дисциплинарната отговорност, включително извършването на деянието от фактическа страна. Доказателствената тежест е указана от съда по надлежния ред с изготвения с определение № 1538/17.08.2023 г. проект на доклад по делото (л.294-296 от гр.д.543/2023 г.на Районен съд-В.), приет за окончателен с протоколно определение от 10.10.2023 г.В доклада изрично е посочено ,че работодателят е длъжен да докаже законосъобразността на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание .

Въззивникът признава обстоятелството ,че ежегодна декларация за имущество и интереси рег. № 1786дки-33/29.04.2022 г. не е представена пред Районен съд-В . Изразява доводи ,че придобитите и отчуждените от ищеца МПС в подадената от него декларация за имущество и интереси рег. № 1786дки - 33/29.04.2022 г. били възпроизведени в справката от извършената дисциплинарна проверка, която е приложена като писмено доказателство по делото,поради което този факт не се нуждаел от доказване и непредставянето по делото на самата декларация не влечало след себе си извода за недоказаност на нарушението.Въззивната инстанция намира горните доводи за неоснователни ,тъй като съдът следва да се произнесе относно законосъобразността на писмен документ,който се намира във владението на работодателя и който съгласно разпоредбите на Глава четиринадесета Раздел IV ГПК следва да бъде представен в оригинал ,официално заверен препис или в заверен от страната препис (Чл.179 и Чл.183 ГПК).С оглед на гореизложеното Окръжен съд-В приема,че процесната заповед се явява материално незаконосъобразна, тъй като от ответникът не е доказано по безспорен и категоричен начин вмененото като извършено от ищеца нарушение.

Окръжен съд-В споделя и извода на районния съд ,че дори да се приеме за доказано твърдяното нарушение на трудовата дисциплина, то наложеното

наказание е несъответно на тежестта на нарушението, тъй като разпоредбата на чл. 189, ал. 1 от КТ изисква при определяне на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и поведението на работника или служителя. Обстоятелството, че на ищеца не са налагани дисциплинарни наказания, а напротив - бил е поощряван с награда според съда обосновават налагането на по-леко от процесното наказание. От значение е и обстоятелството, че при извършената проверка не е констатирана невъзможност служителят да закупи процесните леки автомобили с трудовите си доходи.

За пълнота на изложението Окръжен съд-В. споделя становището на Районен съд-В. относно това, че за процесното нарушение - неподаване на ежегодна декларация по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ налагането на най-лекото дисциплинарно наказание съответства на целта на закона.

Предвид изложеното обжалваното съдебно решение следва да бъде потвърдено.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА РАЗНОСКИТЕ

С оглед изхода на делото въззивникът ОД МВР - В. следва да бъде осъден да заплати на Ц. П. М. с ЕГН ***** от гр. В сумата в размер на 850.00 /осемстотин и петдесет/ лева, представляваща възнаграждение за един адвокат, на основание чл. 38 ал.2 ЗА.

Водим от горното и на основание Чл.272 Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №716/09.11.2023г. по гр. дело № 543/2023год. на Районен съд- В .

ОСЪЖДА ОД МВР - В да заплати на А. П. от Адвокатска колегия-В сумата в размер на 850.00 /осемстотин и петдесет/ лева, представляваща възнаграждение за един адвокат .

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____